

Житіє священика

Іван Малкович

1.

Усяк священик має у собі
малесеньку тюрму: гріхи своєї пастви
туди він запроторює навік:

змагаються в утробній боротьбі
тюремне з божим... Тяжко не упасти,
оскільки він також є чоловік.

Він вже гріхами б поділився з Богом,
та соромно за паству, що грішить,
та й Бога жалько: він-бо все простить
самотній і сумний за золотим порогом.

2.

Як сулія, наповнений ущертъ
чужими ненастанними гріхами,
він мучиться: в душі його ночами
й найменший із гріхів рубається на смерть, —

щоб лиш наснитися, прорвавшись в лютій битві
в артерії, де режисери снів
монтують поспіхом палкі свої творіння...

Вже задихаючись, священик, як в молитві,
двом-трьом гріхам вертає плоть зі слів —
до вушка їгмості Їх зшіптує, сумління

злегенька цим очорнюючи, та
полегшуючи сон. А їгмості — теж кара:

до ранку спробуйте утримати в устах
гріхи сусідки — млосні, як Сахара.